

Fremdragen af den Bog, jeg har skrevet, har tilladt mig at gribe ind i Diskussionen her uden nu at kunne have tilstrækkeligt Kendskab til Forholdene deroppe. Disse Bemærkninger skyldes kun Erindringer fra en Tid, som ligger langt tilbage. Jeg bringer en Tak til Ordføreren for hans udmærkede Arbejde i Sagen, og slutter med en fornyet Henstilling til det høje Ting og særlig til den højtærede Indenrigsminister, som jeg ikke tvivler paa med Interesse og Kærlighed omfatter de Folk, her er Tale om, om, at de ville tage fat paa Sagen og se at skabe Forhold, som kunne blive til Nytte for dem deroppe og ogsaa for os.

Neergaard: Da det var mig, som fremdrog Spørgsmaalet om Rensdyravlen i Grønland, vil jeg gerne til det ærede Medlem, som nu satte sig, sige, at de Bemærkninger, han fremførte derom, ikke forekom mig træffende. Rensdyravlen drives, som bekendt, som en Nomadedrift. De Folk, der beskæftige sig dermed, trække fra Sted til Sted efter den Føde, som Rensdyrene behøve. Naar det nu er givet, at der har levet meget store vilde Rensdyrhjorder i Grønland, er det ogsaa givet, at der maa være Steder der i Landet, hvor Rensdyrene kunne ernære sig hele Aaret rundt. Kom Grønlænderne ind paa Rensdyravl, maatte de naturligvis drage til disse Steder med deres Rensdyr, ganske ligesom Lapperne gøre. Jeg skal henholde mig til en Autoritet, som det ærede Medlem sikkert vil erkende for at være meget god, nemlig de Lapper, som ledsagede Nansen paa hans Ekspedition over Grønlands Indlandsis. Nansen fremhæver i sin Beretning, at de vare enige om, at Grønland egnede sig ganske fortrinligt til Rensdyravl. Saa vidt jeg erindrer — det er nogle Aar siden, jeg har læst denne Beretning, og jeg citerer det efter Hukommelsen — spurgte Nansen udtrykkelig sine Lapper, om de ikke kunde have Lyst til, naar de ellers fik tilstrækkelig Hjælp dertil, at komme over til Grønland med deres Rensdyrhjorde, og de sagde, at de ikke kunde tænke sig noget bedre Sted for deres Næringsvej end Grønland. Jeg tror, det maa slaas fast, at der er saa gode Betingelser i Grønland for denne Avl som nogetsteds. Det har ogsaa vist sig i Alaska, som jeg fremhævede, at her har denne Avl, skønt indført fra ny, slaaget udmærket an-

Bluhme: Jeg vil gerne give det ærede Medlem Ret, jeg har ikke saa stort Kendskab til Forholdene. Jeg tror dog, at det

vil være vanskeligere deroppe end andre Steder, fordi det ikke er klart, hvor Græsgangene ligge — at de eksistere er en Selvfølge —, og desuden tror jeg rigtigt nok, at Forholdene deroppe ere saaledes, at det vil være meget vanskeligt for Mennesker at følge Rensdyrhjordene. Vi maa jo vel huske paa, at med Undtagelse af de enkelte Pletter, hvor der findes Næring, er hele Grønland dækket af Is i Lag paa 1,000—2000 Fods Tykkelse. Isbjergene komme jo derfra, det er de frosne Isfloder, der trykke sig ud gennem Dalene, som i Fjordene danne de store Isbjerge. Jeg kan ikke tro, at det vil være muligt for Mennesker at leve deroppe, men i saa Henseende har jeg ikke tilstrækkelig Kundskab til at kunne udtale mig.

Birck: Det er blot en Forespørgsel, jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil rette til den højtærede Indenrigsminister. Ved Finanslovens 1ste Behandling tillod jeg mig at omtale, at Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri havde ønsket at laane af Statskassen en vis Sum i Lighed med Fiskerilaan for deraf igen at udlaane til den mindre Industri. Senere har Fællesrepræsentationen sendt en Deputation til to af det afgaaede Ministeriums Medlemmer, idet man ikke rigtig vidste, om dette Anliggende sorterede under Indenrigsministeriet eller Finansministeriet. Jeg skal, idet jeg retter Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister om, hvorledes han vil stille sig til dette Krav fra Fællesrepræsentationen, kun gøre et Par korte motiverende Bemærkninger, fordi det maaske ikke staar alle Medlemmer klart, hvad Fællesrepræsentationen egentlig ønsker at opnaa ved denne Bevilling. De Herrer have daglig hørt, at Haandværkerne klage sig, ikke blot paa Grund af de daarlige Tider, men i højere Grad, fordi de blive vanskeligere og vanskeligere stillede i deres Kamp mod Storindustrien. Paa de Punkter, hvor Haandværket mødes med Storindustrien, er der Udsigt til, at Haandværket kommer til at ligge under, hvis det ikke gør noget særligt. Medens der maaske er mange Haandværkere, der ere tilbøjelige til at tro, at man skal søge kunstige Hjælpemidler, skrue Udviklingen tilbage, forstaa derimod de fremmeligste Haandværkere, at for at Haandværket overhovedt skal kunne bestaa og have sin Eksistensberettigelse, maa det søge at udnytte de Chancer, som det levende Liv frembyder. Og disse Chancer ere, som det har